

COMPADIR-SE DEL QUE SOFREIX

Benvolguts diocesans:

El dolor i la falta d'esperança poden ser tan grans que condueixin a algunes persones a reclamar la seva mort. Sabem, no obstant això, que ningú en el seu sa judici desitja la seva pròpia mort; el que es desitja, en el fons, és alleujar aquest dolor i rebre major atenció i afecte. En cap cas pot ser un progrés posar fi a la vida humana. A vegades s'argumenta dient que cal respectar l'autonomia i la llibertat de les persones. Però d'igual manera que no es pot acceptar que un home sigui el nostre esclau, encara que així ens el demanés, tampoco podem acceptar que s'atempti contra la seva vida, encara que ho demani. Davant el malalt crònic o terminal és necessari garantir tant una adequada atenció mèdica com la presència i proximitat dels altres.

En primer lloc, ha de garantir-se la bona cura mèdica, dins del que s'ha anomenat una "aliança terapèutica" entre el metge i el pacient. Aquesta assistència mèdica no pot mai ser omesa, ni tan sols quan no hi ha esperança de vida. L'atenció mèdica inclou, si fos així convenient, l'aplicació de cures pal·liatives que ajudin a alleujar el dolor. També és lícit recórrer a la sedació com a part de les cures que s'ofereixen al pacient, de manera que el final de la vida esdevingui en les millors condicions. No obstant això, en el cas que sigui inevitable la mort, no és convenient retardar-la prolongant artificialment la vida. Per això, és correcte moralment renunciar als mitjans extraordinaris i/o desproporcionats respecte del bé del malalt.

Ara bé, a més de les cures mèdiques, el malalt necessita la calor humana, la presència i la proximitat dels altres. En aquesta atenció és central que el malalt senti la proximitat i estima dels seus sers estimats. La presència i suport de la família és per al malalt un factor terapèutic fonamental. Qualsevol que atengui un malalt ha de ser una persona compassiva, que sàpiga patir i plorar amb el que sofreix (cf. Mt 5, 4). Quan s'estima a una persona, s'és capaç de sofrir amb ella i, també, d'ajudar-lo a ampliar horitzons perquè compregui que la vida s'estén més enllà de la mort.

L'atenció humana inclou l'assistència espiritual al malalt, que es considera també com una cura pal·liativa. La seva meta és transmetre confiança i esperança en Déu en aquests difícils moments i oferir suport fraternal davant la sensació de solitud que, amb freqüència, viu el malalt. L'oració i els sacraments són "recursos guaridors" que ajuden al malalt. Cap cristià hauria de morir en solitud i abandó sense rebre aquest suport.

Podeu trobar tota aquesta reflexió en la carta "Samaritanus prima", que va publicar recentment la Congregació per a la octrina de la fe, i que us recoman llegir amb interès per a aprendre a créixer com a Església que viu les actituds del bon samarità, com a comunitat que atén, escolta, comprèn i es compadeix del que sofreix